

Christine Nöstlinger:
Konzerv Konrád

A csomagpostas lihegett, és verejtékes homlokát törölgette.

– Dög nehéz ez – mutatott egy fehér papírba göngyölt nagy csomagra. – Legalább húsz kilo! Azzal bevonszolta a csomagot az előszobán át a konyhába, ahol Bertuska aláirta az átvételi elismervényt, és ot schilling borralalót adott a postásnak.

– Viszontlátásra – mondta a csomagpostas.

– Viszontlátásra – mondta Bertuska is, és kikísérte a csomagpostast az ajtóig.

Aztán elhozta a nappaliból a szivarját, és leült egy konyhaszékre, szemközt a fehér csomaggal. Beleturt a szokitett hajába, kékre lakkozott körmeit megjaratta hajlakktol drotta merevedett furtjei közt, és töprengett. Fonal? – gondolta. – Fonal végképp nem lehet! A fonal nem ilyen nehéz. Egy ekkora csomag fonal – gondolta – legfoljebb ot kilo vagy hat.

Fölállt és körüljárta a csomagot. A feladó nevét kereste rajta. Nem találta. Akkor sem találta, amikor üggyel-bajjal folfordította a csomagot, és az alját vette szemügyre.

...

Bertuska fogta a funyiro ollót, és elvagdosta a csomagon a madzagot. Aztán leszaggatta a fehér csomagolopapirt, és leemelte az alóla kibukkant nagy kartondoboz fedelét. A fedél alatt világoskék fagyapot volt. A fagyapot tetején kék boritek. Azon ez állt:

NAGYSÁGOS KISBARKA BERTA URASSZONYNAK

...

Kisbarka Berta a konyhaasztalra tette a boritekot meg a levelet, és a doboz fölé hajolva beletúrt a világoskék fagyapotba. Valami simat, keményet, huvoset ezett a forgács közt. Kiszorta a forgácsot a dobozból, mire egy nagy, ezüstösen csillogó konzervdoboz vált láthatóvá. Körülbelül olyan magas, mint egy ferfiernyo, és olyan zömök, mint egy harmincéves bükkfa törzse. Címke nem volt a konzervdobozon. Csak egy világoskék korong, körülbelül akkora, mint egy tizschillinges érme. A doboz tetején felirat: *teteje*, az alján meg: *talpa*. És a konzervdoboz hasán ez: *Iratok a belső falon!*

Bertuska kihengergette a konzervet a dobozból, és folallította. Úgy, hogy felül legyen a *Teteje*, és alul a *Talpa*. Megkopogtatta az oldalát: meglehetősen kongott.

– Mégsem gyümölcspép – dunnyogte. – Talán pattogatott kukorica...

Bertuska szerette a pattogatott kukoricát. De amikor jobban szemügyre vette a konzervdobozt, rájött, hogy kukorica sem lehet benne. Egyáltalán semmilyen folyékony vagy szemcsés áru, mert a doboz az a fajta volt, amelyiknek egy badogcsik fut körbe a hasán. Egy badogcsik, az elején egy badoggyuruvel. Ha meghúzzuk a badoggyurut, akkor körbe letephetjuk a badogcsikot, és akkor kettéválik a konzervdoboz. Vagyis valamilyen szilárd dolognak kellett a dobozban lennie!

– Vagdalt hús – mondta magában Bertuska, és beleakaszkodott a badoggyurube. A vagdalt hús a pattogatott kukoricánál is finomabb. Igaz, hogy hús kilo vagdalt hús jókora adag, és hús kilo vagdalt hús be se fért volna a hutogepbe, de nem számít, gondolta Bertuska: majd kap belőle az Egon ajándékba egy kilót, a vén Meierne is kap egy kilót, Misikenek két kilót adok, a drága Alajos bácsinak meg expressz elküldök három kilót! Legalább rájön, hogy többször jut eszembe nekem o, mint jutok én neki. Továbbá, gondolta Bertuska, egy álló hétig nem kell majd boltba járnom. Majd vagdalt húst eszem reggelire, ebédre, vacsorára. S meghúzta a badoggyurut.

– Hagyd a csudába, édes gyerekelem, még baj lehet belőle – sugta egy hang a bal fulebe.

– Bontsd már föl végre, édes gyerekelem, ezt a sajátságos dobozt – sugta egy hang a jobb fulebe, de mert mind a kettő a saját hangja volt, Bertuska egyikkel sem torodott. Meg későn is tette volna már. Legalább öt centiméter badogcsik kiszakadt a dobozból. Bertuska tovább húzta.

Furcsa, sziszegő nesz hallatszott. Mire körbe lejött a bádogcsík, a konzerv felső fele ferdére billent az alsón, és a sziszegés megszűnt. Karból- és kórház- és ózonszag terjengett.

– Ilyen szaga vagdalt húsnak nincs, hacsak nem valamilyen rémséges rossz vagdalt hús ez – dünnyögte Bertuska, és leemelte a konzervdoboz felső fedelét.

Az volt csuda jó, hogy pontosan mögötte állt a konyhaszék, mert nagyon megijedt Bertuska. A szőkített hajától a halványzöldre lakkozott lába körméig elfogta a remegés, egy kicsit megszédült, megingott, aztán lezötytyent a konyhaszékre.

Az, aki a konzervdobozban kuporgott, megszólalt:

– Jó napot, kedves anyukám! – És egy barátságosat bólított hozzá.

Ha Kisbarka Bertuska borzasztóan megijedt, akkor nemcsak remegett és nemcsak megszédült. Ha borzasztóan megijedt, akkor Kisbarka Bertuska apró aranycsillagokat is látott és mögöttük egy halványlila fátylat. Most pedig borzasztóan megijedt. Látta az apró csillagokat és mögöttük a halványlila fátylat és amögött a konzervdoboz alsó felét, amelyből egy fél, csuparác törpe látszott ki.